

8 JUNI-
1 SEPTEMBER
2019

KONSTHANTVERK

UTSTÄLLNING

30 KONSTHANTVERKARE

STADSTRÄD-
GÅRDEN
I ÖREBRO

Queer Materialism

STADSTRÄDGÅRDEN, ÖREBRO

Open Craft

QUEER
MATERIALISM

8 JUNI-1 SEPTEMBER

2019

Queer Materialism

*The Universe is not only queerer than we suppose,
but queerer than we can suppose.*

– J.B.S Haldane, Possible Worlds

Vi lever i ett universum där vår lilla strimma verklighet, så som vi uppfattar den, bara är ett gränssnitt mellan makrokosmos och mikrokosmos, där vi med våra kroppar, sinnen och vårt medvetande är konstruerade att operera. Bara där, helt beroende av, och hela tiden interagerande med både makro- och mikrokosmos.

I en tid då vi inte betvivlar kvarkars simultana egenskaper som materia och vågrörelse¹, eller subatomära neutri-

ners förmåga att med en hastighet högre än ljusets, passera genom atomernas tomrum, genom planeter, genom kroppar och material². Nyligen har den första bilden på ett svart hål tagits fram, något som enligt fysikens regler är omöjligt, då gravitationen är så stark att inte ens ljuset undslipper.³

Insikten att beröring inte är något annat än elektrisk repulsion av atomers elektroner, ett elektriskt fält, ett tomrum i princip utan massa får tanken

att svindla. Sinnesupplevelsen att röra vid en annan människa, ett mjukt tyg, blankt kallt glas eller sträv torr lera är inget annat än elektriska spänningar.⁴

Vad har det med konsthantverk att göra?

Definitionen av hantverk var kanske enkel då bearbetningen av olika material främst stod för tillverkning av olika, i vardagen nödvändiga bruksföremål. Men som människa var, och är det svårt, för att inte säga omöjligt, att låta bli att forma och dekorera föremålen som tillverkas för att ge dem ett egenartat uttryck. Idag kan de flesta bruksföremål tillverkas och dekoreras maskinellt, det kan till och med

göras på ett sätt som får det att se handgjort ut, utan närvaro av en mänsklig hand. Ändå lever konsthantverket kvar, när logikens alla regler säger att det borde dött ut.

I utställningen *Queer Materialism* ses en representation av konsthantverk som tagit sig an andra uppgifter, sökt andra vägar än bruksföremålens. Ett nomadiskt tänkande kring till synes givna överenskommelser, tolkat, iscensatt och bearbetat med och genom en kropp – en konsthantverkarens kropp. Ett uttryck för sinnen och kroppens empiri.

Inget av tingen som visas här kunde gjorts av en annan kropp, eller en maskin, eller i en annan tid. Varje verk är en fokuspunkt, en sammanstrålning av intentioner, materia, historia, tid, slump, minnen och liv. Kanske är det den utsträckningen mot en annan individ, ett annat vara, en annan kropp eller narrativet om man så vill, som håller konsthantverket vid liv? En manifestation av medvetenheten om materialiteten, inte bara i materialen och objekten, utan också den i våra kroppar - de kroppar som gör och gjort - som vi kan känna igen, som speglas i den egna kroppen.

Nymaterialism är ett gränsöverskridande forskningsfält där nya sammanhang och insikter i samspelet mellan människan och världen identifieras och utforskas, inom vitt skilda vetenskapliga discipliner.⁵ Teorin är nära förbunden med post-humanismen och feministisk teori där de delar en världssyn som inte är antropocentrisk. Människan (den västerländske vite mannen) är inte världens mått

och mittpunkt, utan en organism av samma beståndsdelar som andra organismer och objekt. Tidigare tänkta strikta avgränsningar mellan subjekt/objekt, kultur/natur och medvetande/icke-medvetande ifrågasätts och dekonstrueras. De rådande hierarkiska

ordningarna är allt annat än "naturliga", de är konstruktioner som skapas och upprätthålls genom rådande maktstrukturer.

De sociala system, normer och organisationer vi lever i är inte på något sätt

givna, de är överenskommelser oss emellan, historiskt nedärvda, traderade och så vardagliga att vi har svårt att ifrågasätta dem. Förändringar och övergångar sker ibland långsamt och omärkligt, ibland snabbt och omvälvande.

Vi orienterar oss i världen genom en mängd överenskommelser, som är lätta att missa för universella sanningar. När de ifrågasätts eller förändras måste vi omvärdera, tänka nytt och annorlunda. Vi vill känna igen oss, vi vill kunna förutse och avläsa omvärlden utifrån vår mentala karta. Att du läser det här nu är bara möjligt för att vi har en överenskommelse om bokstävernas och ordens betydelse, på ett ungefär, och att det faktiskt kunde vara helt annorlunda.

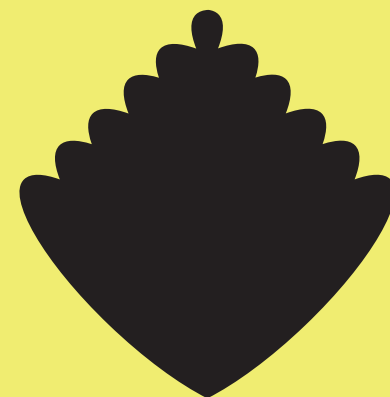
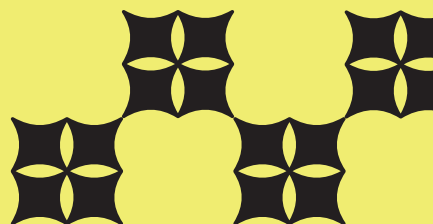
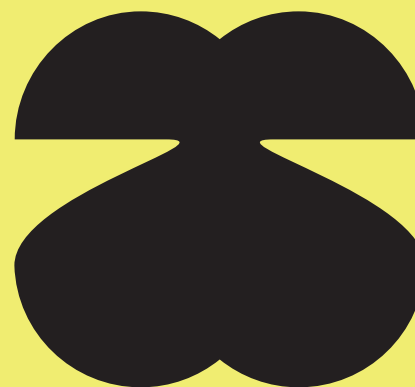
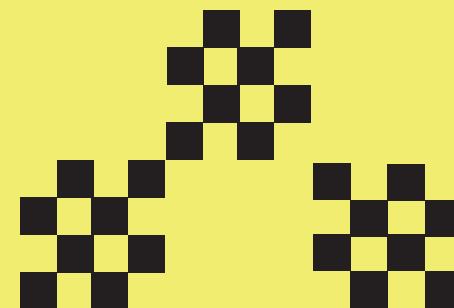
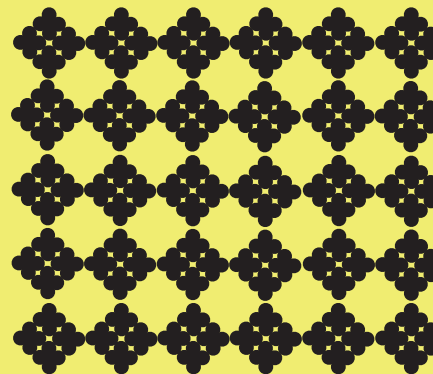
Det mesta i vår värld är queer och faller utanför normen. Normen är bara det lilla rigida system av överenskommelser vi klamrar oss fast vid. Tolkat genom olika hierarkiska ordningar har små flisor ur den mångfald och diversitet vi är och lever i fastslagits som överordnat, rätt och naturligt, inte sällan genom våld och övergrepp.

”Think, we must”, skrev Virginia Woolf.⁶ Och vi måste tänka, hur svårt, komplext och obekvämt det än är, vi måste tänka större, vi måste tänka längre. Vi lever i antropocen⁷, en tidsålder där människan förändrat världen på ett sätt som inte går att backa tillbaka ifrån. Vår påverkan på vår planet är sedan länge oåterkallelig. Rovdriften på jordens resurser, konflikter, miljöhot och katastrofer, ökande ekonomisk ojämlikhet, utrotning av djurarter och växter utgör tillsammans en skrämmande framtid.

”Think we must”. Tänkandet kan generera handling och förändring, och sker på olika sätt. Frasen kan ses som en gemensam nämnare till de verk som visas i utställningen *Queer Materialism*. Varje verk är skapat av en kropp, en samtida tänkande hand - materia- len är inte en slumpmässig bärare av en idé eller en form. Verken och materia- rien har agens, konstantverkaren verkar utifrån en annan intellektuell position. De påminner oss om objektens genealogi, samtidigt som de klär av ”sanningar” och konventioner i relation till det trygga, förväntade och invanda.

Med ackumulerad kroppslig kunskap, hand och tanke, förankrad och orienterad i både historien och samtiden, gestaltas en bit unik värld här och nu. Och ingen annanstans.

Jenny Edlund
Matilda Kästel

1. Kvarkar, tillhör elementarpartiklarna, de minsta beståndsdelarna i protoner och neutroner, i studiet av dem kan de uppträda som partiklar eller som en vägrörelse, beroende av observationen.

2. Neutriner, partiklar som bildas i solen, i kosmiskt regn och genom sönderfall av atomkärnor i jordskorpan, vid atomkraftverk och i våra kroppar. Upptäckten belönades med 2015 års Nobelpris i fysik till Takaaki Kajita och Arthur B. McDon

3. Logaritm framtagen av Katie Bouman, TED talk: How to take a picture of a black hole

4. Karen Barad, teoretisk fysiker och feminist Youtube: On touching

5. New materialism, Finns ett stort antal böcker utgivna om ämnet, samt föreläsningar på nätet. Tex Interviews & Cartographies Iris van der Tuin, Rick Dolphin, som finns som pdf att ladda ner

på nätet. Karen Barad, Meeting the universe Halfway. Rosi Braidotti, Posthuman feminism

6. Virginia Woolf “Tre guineas”

7. En föreslagen ny geologisk epok, med början vid den industriella revolutionen i mitten av 1700-talet. Motiverad av den mänskliga påverkan på jordens miljö som skett sedan dess.

INDEX

S. 14

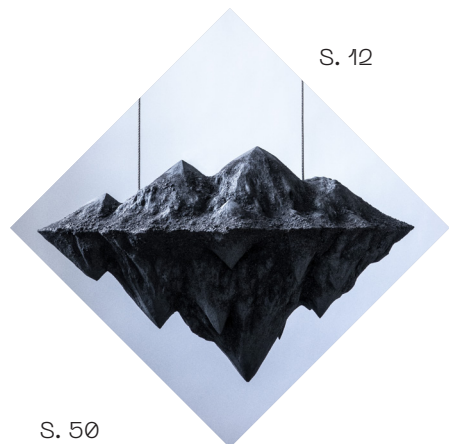

S. 22

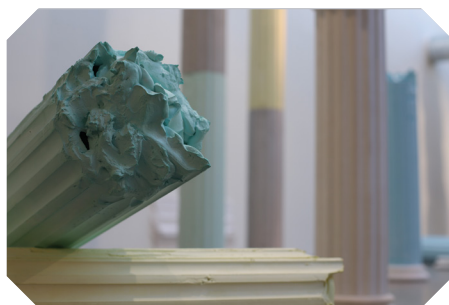

S. 46

S. 12

S. 50

S. 28

S. 8

8 Amy Worrall

10 Sara Lundkvist

12 Lisa Wallert

14 Rasmus Nossbring

16 Fredrik Nielsen

18 Markus Emilsson och
Markus Bergenheim

20 Linus Ersson

22 Lisa Björke

24 Maja Fredin

26 Linda Ottosson

28 Sandra Lundberg

30 Frida Peterson

32 Linn Sjöstedt

34 Yasar Aydin

36 Sarah Hurtigkarl

38 Charlotta Lindvall

40 Tobias Alm

42 Lotta Grimborg

44 Jussi Järvinen

46 Karol Zarbock

48 Sofia Björkman

50 Petter Rhodiner

52 Päivi Ernkvist

54 Pontus Lindvall

56 Agnieszka Knap

58 Auli Laitinen

60 Sofia Eriksson

62 Ellen Dynebrink

64 Emelie Rygfelt Wilander

66 Erik Thulén

68 Text av Maja Gunn

74 Text av Sara Engberg

80 Text av Nina Westman

82 Text av Miro Sazdic

94 Kolofon

95 Utställningskarta

Fotograf:
Amy Worrall

Amy Worrall

BFF'S, WINGS

Skulpturer som kroppslig manifestation av olika sätt att titta på tjejer. Koncentrerat kring kvinnlig kraft – en hyllning av tjejen, kvinnligheten och det mellanliggande, manifesterat i det ultimata tjejgänget, besatta av Britney Spears. De skriker med i "Not a girl, Not Yet a Woman". Flickorna är uttrycksfulla – gjorda av klumpiga, orealistiska former. De är skruvade, målade med grälla färger och har gängliga lemmar på överdimensionerade kroppar. De står för livet, färgen och kvinnligheten både i världen och i fantasin.

Tanken på den kvinnliga blicken ställd mot den manliga och hur kvinnor tittar på andra kvinnor. Den manliga blicken så väldefinierad och allmänt förstådd, men begreppet "den kvinnliga blicken" är fortfarande i sin linda, utforskad.

Spice Girls och Britney Spears som barndomsidoler – de keramiska

karaktärerna är fyllda med omedvetet samlade referenser. Dyker

lekfullt in i det komplicerade personliga förhållandet med den

älskade popkulturen och de beundrade popstjärnorna. En berättelse med mörk humor och stråk av tragik, där paradoxerna unga/gamla, söta/fula, den kvinnliga formen och den formlösa, utopi/dystopi, lust/avstängning krocker.

Karaktärerna är skruvade självporträtt, varje figur ett fragment av samma kollektiva medvetande. Åskådaren får följa med på en förvirrande resa genom ren glädje, till total oreda fylld med glittriga, hålögda tjejer som förvandlas från söta karikatyrer till monstruösa varelser som dyker upp mellan dröm och mardröm.

amyworrall.co.uk
amylouiseworrall@gmail.com

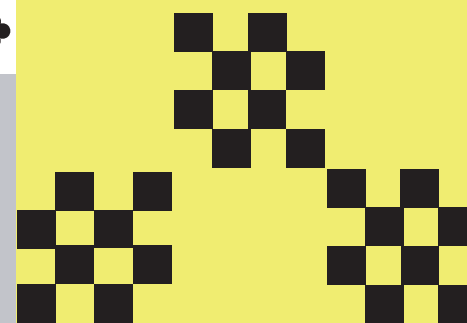
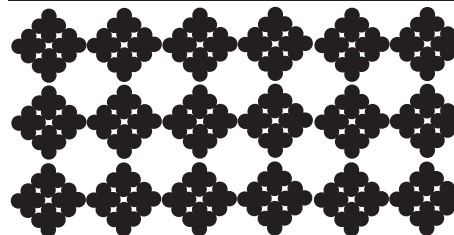

Fotograf:
Therese Jahnsen

Sara Lundkvist

RINGAR

Med inspiration av magiska fenomen, spiritualitet och science fiction skapas glasobjekten som speglar begär, hopp och drömmar. Ting som skulle kunna komma från en annan värld, från det mystiska mörkret till regnbågens alla färger.

saralundkvist.com
Instagram: @thesaralundkvist

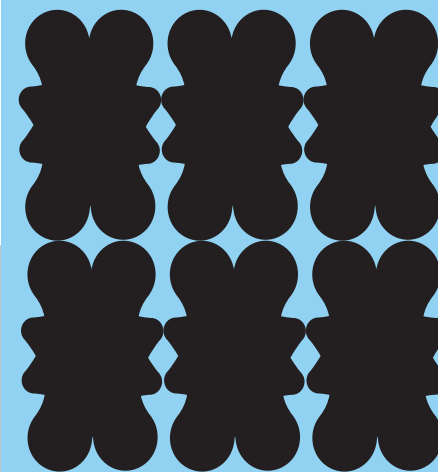
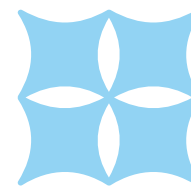

Fotograf:
Morgan Norman

Lisa Wallert

SPECULUM

Vattnet var grått, himlen var grå. Naturen hade dragit tillbaka sina färger och tiden tycktes stå stilla. Där, mitt i det grå låg de, öarna. En vibrerande svärta mitt bland allt det grå. Horisonten dold i dimman och de tycktes sväva, omgivna av det grå. Speglingarna var nästan tydligare än berget i det stilla vattnet och där öppnade sig en värld som annars bara vagt kunde förnimmas. Det som döljs i speglingen, under ytan får vi sällan se. Det ibland det grå.

lisawallert.com
lisa.wallert@gmail.com
Instagram: @lisawallert

Fotograf:
Rasmus Nossbring

Rasmus Nossbring

BALANCING ACT
STUCK
DEALBREAKER

Skulpturerna handlar om handen som gör, förväntningar på görandet och vem som styr över skapandets konventioner. Som fri utövare arbetar man mot mängder av olika plattformar som är mottagare av det man gör. Den här utställningen och liknande offentliga miljöer, projekt för breddande av fältet, privata miljöer och institutioner.

Arbetet utforskar det vardagliga, som rutiner, minnen och social dynamik, ofta gestaltat med en humoristisk twist. I verken ryms också frågeställningar kring förväntningar, normer och strukturer inom olika ramarna för konsthantverket. Själva glaset är alltid en utgångspunkt, ett bråkigt material med lång tradition och som gått igenom många olika stil-epoker.

Det vackra, förföriska och blanka. Förhållningssättet till konsthantverket som en praktik som å ena sidan gjort upp med dess oskrivna

och uttalade regler samtidigt som det lever vidare genom sin luttade historia.

Balancing Act ställer frågor om utövarens roll i detta, Stuck talar om mötet mellan

det gamla och det nya och Dealbreaker påminner om att det nya konsthantverket som får ta plats fortfarande har mycket mark att vinna.

rasmusnossbring.com
info@rasmusnossbring.com
Instagram: @rasmusnossbring

Fotograf:
Fredrik Nielsen

Fredrik Nielsen

BOOMBOX BRONZE THE CROSS

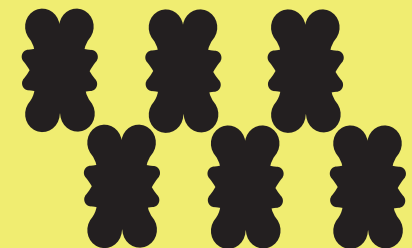
Boombox Bronze är en avgjutning av en Sony Bandspelare som hittades i ett grovsopsrum vid Hornstull 2005. Då svart och ytan fylld med klistermärken. Alla klistermärken togs bort och den sprayades rosa. 2008 användes den för första gången på en utställning på Svensk Form, Skeppsholmen i Stockholm och spelade ett soundtrack som ingick i installationen wannabeKONST featuring FREDRIK NIELSEN. Senare har den funnits med i utställningar som ett förstärkande element i installationerna. Boomboxen görs i samarbete med Daniel Diamant.

The Cross i blåst glas och billackerad med en svart metallic lack från Porsche. Titeln från en Prince låt med samma namn. Formen som ett ramverk, en dukstorlek.

Ingången till glaset är som lim eller en burk med monokrom färg. Handtaget

bildar en volym och en ingång till verket, som ett slags intro. Billacken

återknyter till ursprungsformen genom sin ogenomskinliga yta. Allt det våldsamma i processen framträder igen. Sökandet efter en kropp som konkurrerar med den egna kroppen.

wetterlinggallery.com

Instagram: @fredriknielsen_

Tel: 070 842 09 71

Fotograf:
Markus Emilsson

Markus Emilsson & Markus Bergenheim

DU VAR SÅ
EFTERLÄNGTAD!

Redan innan vi möttes anade vi att du skulle bli det vackraste som hänt. Vi hade väntat och längtat så länge. Vi fick förhålla oss till dig. Muskelös. Hudlös. Hjälplos? Vänlig?

Jag bar dig i min famn.

Du såg försiktigt på mig... jag tittade tillbaka på dig.

Mitt hjärta?

Vår ögonsten.

Vi kallar dig Ping.

I ett genreöverskridande samarbete möts glas och psykologi i en dialog om normativa berättelser och tankar om ömhet, sårbarhet och om hur en kan förhålla sig till

det som kan uppfattas som udda och avvikande.

Verket skapades för konstprojektet, Vernissage, Halv 7 Hos Dig, en turnerande glasutställning som visats i privata hem i Kronoberg. I mötet med publiken så har tankar och åsikter gått isär. För vissa uppstod något lockande, ömsint och vackert och för andra framstod Ping som en önskad varelse - en styggelse.

markusemilsson.se

memilsson@hotmail.com

Instagram: @markusemilsson

Tel: 070 453 36 95

Fotograf:
Linus Ersson

Linus Ersson

EXPLO! / EXTINCT!

EXPLO! / EXTINCT! handlar om teknologier för att förstöra liv å ena sidan och å andra sidan att skapa eller omforma liv. Ett verk där destruktivt, explosivt kaos ställs mot välbalanserad forntidstyngd. Den stadiga mammulefant som representerar resultatet av årtatal av genetiskt experimenterande innan man slutligen lyckats återuppliva en levande mammut, står oberörd trots att världen runt den brinner i destruktiv skönhet och ögonblicksfrusen skörhet. Utgångspunkten är en elefant och genom att klippa och klistra med DNA-saxen i egenskaper för behåring, tyngd, storlek på betar, den höga kraftiga manken och den karaktäristiska hårtofsen på huvudet har en varelse skapats som liknar en mammut.

De som tror på framstegstanken, att en teknologisk och kulturell utveckling bara är av godo, tenderar att förminska farorna med genetisk forskning med

argument som att all teknologi kan vara farlig i fel händer, men implika-

tionerna med genmanipulation väcker fler frågor än så.

Det handlar inte om en fara för människans överlevnad utan snarare om vem som får överleva. I förlängningen handlar det om estetik. Med genmanipulation kan vi anpassa livets egenskaper efter eget huvud. Vi kan lägga till vad vi i tycker är bra (skönt) och ta bort vad vi tycker är dåligt (fult). Livet blir beroende av godtyckliga värden som varierar både med individ och tid. Vem avgör i så fall vem/vad som har rätt att existera och vem/vad som inte får göra det.

linusersson.com
mail@linusersson.com
Tel: 070 287 79 26

Fotograf:
Lisa Björke

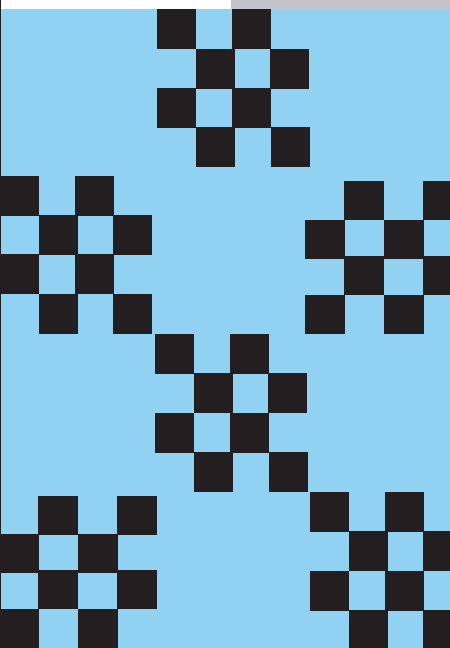
Lisa Björke

WORK

En serie broscher som har vuxit fram likt ett pussel. Där det som var otänkbart blev tillåtet. Att titta på, fundera över och bearbeta former som redan fanns som redan är något, bli till något helt annat, men som till synes är densamma. Att omfamna en traditionell teknik och koppla samman den med en modern, att delvis skapa med handen och se objekten växa, att vara helt närvarande men samtidigt ta ett steg tillbaka och se något utvecklas, där materialet styrde själv.

En öppen process som hade kunnat fortsätta i oändlighet, ett undersökande i material och former som till slut passade ihop. Objekten imiterar det de en gång varit, de har tappat sin funktion men fått ett annat värde under resans gång. De kan ses som bruksföremål eller som objekt, de trivs i handen och

på kroppen
men klarar sig
utmärkt på
egen hand.

lisabjorke.com
lisabjorke@gmail.com

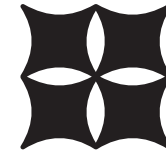

Fotograf:
Pär Fredin

Maja Fredin

I WILL DIE, (WITH OR) WITHOUT YOU
YOUTH'S LIKE DIAMONDS IN THE SUN

Tulpaner och pioner som långsamt vissnar i sin stillhet. Här, i ett hav av små kroppar till din förnöjelse, kanske du finner din mening. Det levande som dött för oss levande döda. Låt oss tillsammans inse att kulmen är nådd, när vi konsumerar i blindo. Högst upp på en skalldjursplatå, står vi sida vid sida på toppen av näringskedjan. Visst är allt vackert när vi blundar, när vi minns ögonblicket som snabbt passerat förbi. Lukten av räkfrossa som sitter kvar på dina fingertoppar, ligger som en tyngd över ditt bröst. Här, i havet av kroppar, kanske du finner din mening.

majafredin.com
majafredin@gmail.com
Instagram: @majafredin

Fotograf:
Linda Ottosson

Linda Ottosson

THE HOLINESS OF DART

Minnena började jaga ikapp mig. Dart, troféer, makt, en gemenskap lika självklar som vattnet ur kranen. Vid min lillebrors födelse fick han ett par dartpilar. Ett kast senare var han välkommen in – men jag med min kropp fick stå utanför. Jag håller ut minnena framför mig och helt plötsligt börjar jag se klart. För allt hör ihop och allt sitter samman. Dartpilar -tävling - män och vi som inte fick vara med. En umgängesform, ett inträdesprov till en gemenskap. En maskulinitet som groer i särskiljningens jord.

En kvinnas kropp blir aldrig tillräckligt ren. Tvätta nu dina händer.

”The Holiness of Dart” utforskar en situation där särskiljande och exkludering är ett sätt att forma kön, hur uteslutande praktiker manifesteras i olika händelser

och hur detta skapar makt och hur de som väljer att

utesluta vissa kroppar också omsorgsfullt upprätthåller

denna makt mellan varandra. Genom att anspela på objektens onåbarhet för vissa kroppar visas skevheten och absurditeten i förhållandet av dessa giftiga situationer och föremål, såväl som i upphöjandet av den exkluderande manliga gemenskapen som fenomen.

lindaottosson.se

linda.ottosson@outlook.com

Instagram: @lindaottosson_

Fotograf:
Sandra Lundberg

Sandra Lundberg

AGDA – FÖRSPILLD KVINNOKRAFT

En återanvänd, handvävd linnehandduk, broderad med namnet Agda. Intuitivt utformad av tyg, garn, rep, brons, trä och fiskben. Pärlbroderi, kedjestygn, virkning och makramé. Samtliga virkade dukar av okända kvinnor. Bronshänder av Erik Thulén.

Du är min mormor
Du är min mamma
Du är min syster
Du är den jag älskar
Du är den jag hatar
Du är alla andra kvinnor
Du är jag

Klorna skrapar. Smuts fastnar där under. HÄNDERNA ARBETAR krampaktigt. Varje stygn har en mening, en inneboende smärta som kommer ur den oundvikliga organiska massa av kött och vätskor som DET bär runt på.

Åldrandet tar ut sin rätt och det som blir kvar är det förtvinade, ett minne av.

Ett liv i lyx och överflöd i hets av perfektion.

TIDEN! VARFÖR HAR DU FÖRSPILLT TIDEN!? Det krackelerar, spricker upp och sipprar ut ur det där som alltid skaver.

sandra-lundberg.com
sandra.lundberg.82@gmail.com

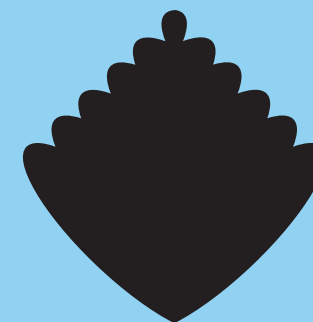
Fotograf:
Frida Peterson

Frida Peterson

LANDSKAP

En berättelse om en jättebebis och dess landskap. Vi blickar ut över nånting ogreppbart. En flugskit på kartan men samtidigt helt enormt. Ett gömt paradys. Ett solbränt barn med bortglömt namn. – Ett låtsasland.

Som ett stort svart hål, med stygn rätt genom universum. Upp och ner, ner och upp. Genom upprepningar och dekonstruktion skapas ytor. Ytor av koncentrerad täthet. Det är precis som med minnen, kommer man för nära ett av hålen kan man råka falla i evigheten. Det är sorgligt att man aldrig mer får vara barn, samma vad gäller att alltid förbli ett.

fridamlpeterson@gmail.com
Instagram: @fmlpeterson

Fotograf:
Karol Zarbock

Linn Sjöstedt

SUPERFOOD

2017 lanserades äntligen broccolimojnin! Avbildad likt den krispigaste bildskönaste broccoli som skådats. Denna grönsak klassad som "superfood", den nyttigaste av nyttiga. Själva sinnebilden av samhällets tilltagande hälsohets. Verket, en 60kg tung broccolistaty i stengods där ljusslingan under den gigantiska broccolin ger illusionen av att den svävar. Ett något ironiskt monument över samhällets nyttighetsideal. En kommentar till denna avgudadyrkan av superfoods och hälsosamma livsmedel.

Stay healthy y'all!

www.linnsjostedt.se
Linning2@hotmail.com
Instagram: @linning2

Fotograf:
Yasar Aydin

Yasar Aydin

MY LITTLE JOE

Uttrycket pojkflicka har alla hört, men ordet flickpojke används sällan. "My Little Joe" ifrågasätter pojk- och flickleksaker som vi blir presenterade för som barn, den maskulina hårda Gi Joe dockan och den färggranna söta My Little Pony.

I sammansmältningen av dessa två stereotypera leksaker, där det normativa suddats ut, träder en annan möjlighet fram.

Instagram: @turkich

Fotograf:
Sarah Hurtigkarl

Sarah Hurtigkarl

PERFECT MATCH

Arbetet utforskar termer som ifrågasätter normer och vardagliga ritualer. Perfect Match, ställer frågor och illustrerar normerna för samhörighet och kärlek på ett humoristiskt sätt. Två plastskedar hopsmälta bildade en perfekt passform för varandra.

hurtigkarl.com

Fotograf:
Charlotta Lindvall

Charlotta Lindvall

SOCKERFONTÄNER

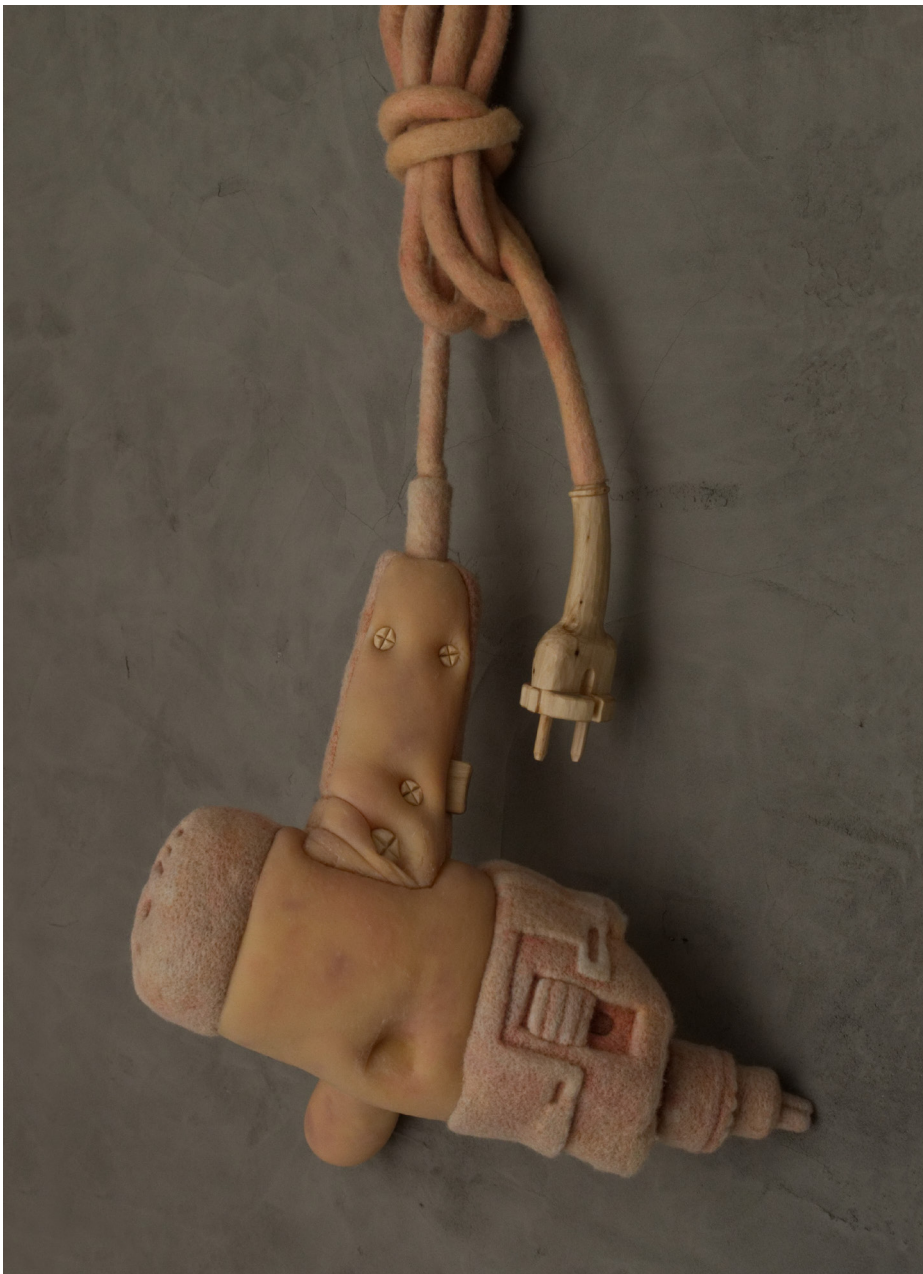
Socketfontänerna flörtar med de konversationsobjekt från förr som de rika i den västerländska kulturen ofta ställde fram som en överdådig "centerpiece" på bordet vid formella middagsbjudningar.

Kopplat till sockerberoende belyser de frågor om begär, tröst, beroende och kulturellt arv och hur vi förhåller oss till mat och ätande idag.

MM

charlottalindvallartjewellery.n.nu

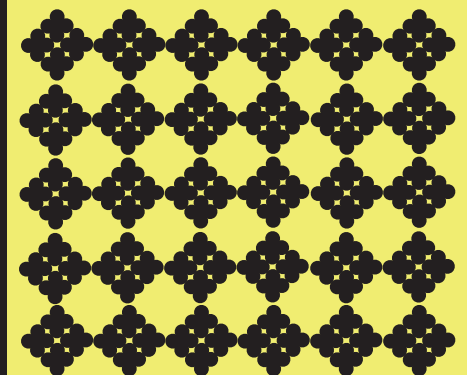
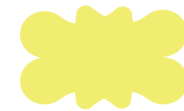
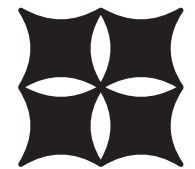
Fotograf:
Tobias Alm

Tobias Alm

THE POWER DRILL

Maskiner med egenskaper som styrka och aggressivitet används ofta som metaforiska bilder för manlighet. Egenskaper som ömsinnet och sårbarhet, som sällan får plats i ett manlighetsideal, saknas också ofta i dessa maskiner. The Power Drill kan ses som ett hybridobjekt, som ett dissonant möte mellan en bormaskin och en sårbar mänsklig kropp. I arbetet med hybridobjekt finns en normbrytande, ifrågasättande och "skevande" potential.

Verket är skapat genom en process av olika skulpturala tekniker i materialen silikon, ull och trä. Silikonet är mycket likt en mänsklig hud. Den tovade ullen och det snidade träet är nära besläktade med en mänsklig kroppslighet.

info@tobiasalm.com

Tel: 073 051 81 51

Fotograf:
Lotta Grimborg

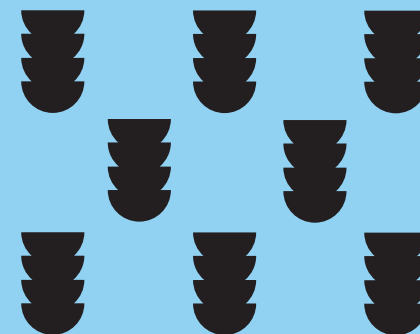
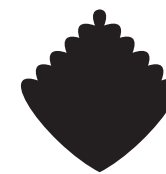
Lotta Grimborg

FALSE LASH SUPERSTAR

Pink Fever, Fairy Dust och Rose Royal möter glansig polyester, genomskinlig nylon och avslöjande spandex. False Lash Superstar är en del av en serie fanor från projektet Gloss Like α Boss. En skärskådning av den kommersiella avbilden av den feminina kvinnan. En upprepning av feminint kodade material och färger återkommande inom sminkreklam.

Med fanorna återerövrar skönhetsindustrins språklighet, deras oneliners. De bär på ett aktivistiskt uttryck, de kräver sin plats.

jag lappar
jag sammanför
jag pärlar
jag syr

www.lottagrimborg.se
instagram @lotta.grimborg
info@lottagrimborg.se

Fotograf:
Jussi Järvinen

Jussi Järvinen

SOY BOY

Köttigt rosa behag hänger från en kedja och bildar ordet Soy Boy. Soy boy är en förolämpning som används för att beskriva män som saknar de normativt önskvärda maskulina egenskaperna. De karakteriseras som svaga

och feminina. Den genomsnittliga soyboyen är feminist, atletisk, vegan och har aldrig varit i ett slagsmål. Genom att kombinera smycken med kulturfenomen som vanligtvis är förknippade med en normativ mansroll, ifrågasätts en förgiftande maskulinitet. Genusnormen utmanas och det binära dekonstrueras.

jarvinenjussi.com

Fotograf:
Karol Zarbock

Karol Zarbock

TREAT

Att veta som barn. Att veta, och vad andra anade. Att inte kunna sätta fingret på det, som idag är lika självklart som att andas och äta. Att älska vem en vill, och att ligga med vem och vilka en vill. Men det som idag är självklart, har inte alltid varit det. Vissa ser fortfarande icke normativ kärlek som onaturligt och groteskt och de rättigheter som så många icke heterosexuella kämpat för kan, och får-, aldrig tas för givna.

Treat manar till att tala öppet om sex och sexualitet.

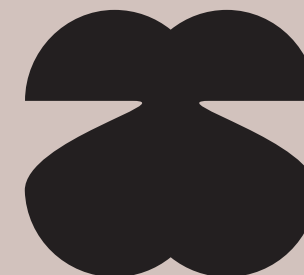
Att komma ut som icke heterosexuell är 2019, är för väldigt många ångestladdat och för vissa helt otänkbart. Vi översköljs av en global högerpopulistisk väg. Värnar vi inte om våra rättigheter och hyllar våra olikheter riskerar rätten att älska vem en vill

gå förlorad. Har "den svenska synden" ersatts av "den svenska prydheten", kanske håller vårt neutrala, politiska, PH-värde på

att försuras? Kampen fortsätter, den tar aldrig slut och ju svårare

det är att öppet tala om ett ämne, desto mer måste du vältra dig i det,

ta för dig och unna dig av det, och framför allt aldrig vara tyst.

Instagram: @claygraphics

Fotograf:
Urban Jörén

Sofia Björkman

I SLUTET ÄR NATUR

Material som aktiv handling. Att gå från det som aldrig existerat till det som finns men inte tillhör något område. Meningsskiljaktigheter, om allt är natur eller ett icke subjekt med oändligt innehåll. Gruppering i gränslös natur. Orientering runt bestämda värden.

Människans tro på troende. Trosinriktningar som grupper med olika namn. Eller utan tro med något större, mindre eller bortom inkluderat. Människor skiljer sig från djuren eller inte. Som varelser med samma ande i olika former. Människor med kroppar som djur. Växter förklädda till människor. Kroppar i ospecificerade former. Omedveten eller medveten tillhörighet. Andar förkroppsligade i arter eller objekt som de representerar.

Skillnaden mellan individer är definieringsfrågor. Gradering mellan

människor, djur, organismer, varelser, växter. Den mänskliga produktionen gör samhällsliv. Härskare som skapare av maktordning. Har organismer moraliskt ansvar?

Opala moln med voluminösa tredimensionella skuggor. Dimma, upplyst suddighet, irritation som skapar rörelse. Låsningar som passar öppningar. I slutet är natur.

sofia@platina.se
sofiabjorkman.se
platina.se
Instagram: @sofia_platina

Fotograf:
Shogo Hirata

Petter Rhodiner

WHAT HAPPENS ON EARTH STAYS ON EARTH

Konsthandverklig praktik som utforskar det mänskliga tillståndet i material, teknik, metod och historia. De objekt och fenomen vi omger oss med bär på ledtrådarna som läser upp, avslöjar och blottlägger det som ligger bakom de fasader vi bygger upp.

What Happens on Earth Stays on Earth utforskar fenomenet trädgårdsfåfångor. En intressant arkitektonisk kategori kopplat till människans förhållande till både naturen och oss själva som en del av den.

Verket är gjort i gips, ett material som ofta förbigås i jakten på att tillverka någonting annat, ett verktyg i processen att framställa objekt i andra material. Det bär även på en "fejkhet", det är ett material som används för att imitera.

Likt fåfängan som är ett funktionslöst trädgårdsmycke

utfört med ambitionen att återropa proveniens och historia, är gipset något som används för att föra dig bakom

ljuset och ge sken av något som inte är.

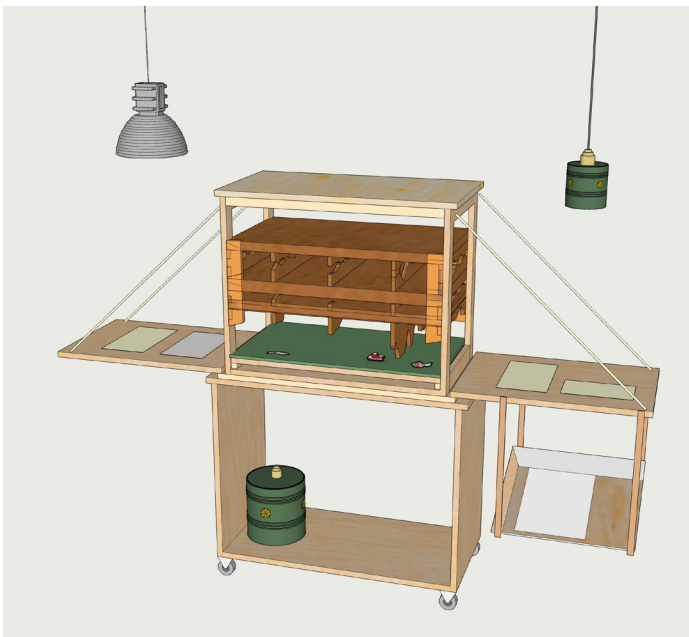

petterrhodiner.se
petter@petterrhodiner.se
Instagram: @petter_rhodiner

Päivi Ernkvist

KONSTHALLEN MAGISKA LÅDAN

1. Tom Magiska Lådan 2018

2. Gestaltning av Magiska Lådan för Open Craft Örebro av Pontus Lindvall.

Magiska Lådan är ett mobilt utställningsrum. Jag tar den lätt med i min Skoda Fabia Kombi. Den består av två rum som ställs på varandra med utfällbara hyllplan (och som kan placeras i varandra vid transport). Den är tillverkad av återbrukade kontorsmöbler av snickargruppen MADAM (Marie Carlsson och Magdalena Marano).

Inspirationen är 1600 och 1700-talets Wunderkammer med dess samlingar av kuriosa och förunderliga föremål från hela världen som den europeiska adeln älskade att skryta och ståta med. Överraskande samtalsobjekt inför festen och måltiden.

Magiska Lådan har redan en hel del erfarenheter bakom sig. Resan började på Gustavsbergs konsthall sommaren 2018, sedan visade den upp sig på Tengbom arkitektkontor och därefter på Roche i Solna. På samtliga tre platser var jag själv utställare.

Tanken är att vem som helst skall kunna dra fördel av och använda sig av Lådans infödda nomadnatur.

Därför är jag nu här i Örebro bara konsthallschef för lådan. Mångkonstnären Pontus Lindvall bygger en separat träkon-

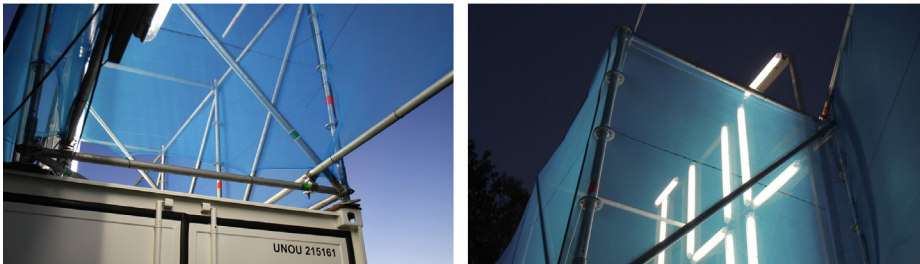
struktion inne i lådan, skapar belysningen, en skulptural armatur som belyser botten av montern och som förstärker Agnieszka Knaps organiska, glimmande smycken som för tankarna till en oskapad urtid. Allt detta i vår minimalistiska konsthall.

Vi är alltså tre konsthantverkare som samarbetar i ett övergripande konstverk, en flerfaldig uppsättning i ett teatterrum med många salar.

paivi.ernkvist@gmail.com
figurine-dialogue.com

OPEN CRAFT

The life to come, transitional situationsdesign, entréportal till Øya-festivalen, Oslo, 2015.

Foto:
Pontus Lindvall

Pontus Lindvall

Skapandet av handgjorda, tvärkonnotativa och så långt som möjligt självupplevda materiella situationer (hellre pragmatiskt, ofärdigt pågående och eventuellt kasst än färdigtuggat). I det här projektet tar konsthantverket plats mellan institutionen och det utställda. Materialet är situationen, verktygen funktion och rumslig gestaltning. Iscensättningen av utställarens verk, går loss på institutionen och löser rumslighet och funktion med en kommunikativ ambition och utan villfarelsen att det finns något som helst neutralt sätt att röra sig på i världen.

Päivi Ernkviks Magiska låda, Agnieszka Knaps smycken och mina belysningsarmaturer är sammanblandade i en menings-skapande dialog och med ömsesidig inverkan (precis som vanligt) men tydligt urskiljbara i nivåer av situationella strata. En liten diskursiv samlingsutställning i form av en lök.

Bilden smycket på kroppen, fotograf: Rickard Westman
 Bilden på smycket, fotograf: Mats Håkanson

Agnieszka Knap

DET ÄR DET SOM DU SER

En möjlighet att visa smycken i Päivi Ernkvist mobila utställningsrum – Den magiska lådan. Situationen, platsen, och kroppen som smycket bärs på är de komponenter som alltid påverkar hur ett smycke läses av. Pontus Lindvall skapar en ny träkonstruktion för lådan och därmed en ny situation! Detta dialogiska meningsskapande är intressant.

Den magiska lådan visar smycken ur serien "Det är det som du ser". Smyckenas estetik – den tvetydiga och oklara formen för tankarna till något konstigt, udda, mystiskt eller obehagligt, vilket i sin tur knyter an till lådans ursprungliga inspirationskälla av 1600- och 1700-talets kuriosakabinett, Wunderkammer.

Smycken kan vara en utomordentlig kontaktskapare särskilt om de utmanar vår perception eller idén om vad

ett smycke kan vara. Fokus ligger på den tvetydiga formen – när slutar en form att framkalla olika associationer?

Hur långt kan smyckets estetik "sträcka sig"?

info@knap.se

Brosch i mässing 6,5 cm x 2,5 cm Pris: 450 kr
Beställ genom att maila: auli@aulilaitinen.se

Foto:
Rikard Westman

Auli Laitinen

DET HÄR ÄR INTE
ETT JÄRNRÖR

Jag tänker på den sk järnrörsskandalen där tre Sverigedemokrater, varav två riksdagsmän, filmade sig själva en sommarnatt 2010. Filmen går fortfarande att hitta på nätet men när försvinner kunskapen om historien? Att gestalta och utforska tidens skeenden förklarar och bevarar kunskap, särskilt om det skapar ett återkommande

samtal. Kan det sedan bli ett samtal om både historien, och om vad människor gör

när de klär på sig och går ut bland andra människor, vill jag vara med. I detta verk vill

jag att en brosch kan tas ut från installationen och få bäraren att hamna i ett samtal som både kan röra frågor kring smycken och konst, som frågan kring användandet av ett järnrör.

auli@aulilaitinen.se

Fotograf:
Sofia Eriksson

Sofia Eriksson

BEYOND THE SKIN

I verket Beyond the Skin undersöks stadier av transformation mellan kropp och ornamentik, hur vår kropp definierar oss och hur smyckandet av kroppen kan vara ett sätt att förskjuta och omforma denna definition. Vi förändrar vår kropp för att förbättra eller omskapa oss själva till ett önskat tillstånd. Att laborera med det dekorativa och det obehagliga triggjar fantasier om hur en alternativ kropp skulle kunna se ut.

Ett material som för tankarna till ett ömsat skinn har skapats genom att gjuta silikon i tunna lager på en skyltdocka; en idealiserad och standardiserad avbild av den mänskliga kroppen. Huden är den yttre gräns som definierar vart kroppen börjar och slutar, denna gräns förskjuts och bryts här upp genom dekonstruktion av hudarna som skurits isär och satts samman

på nytt som delar av ett klädesplagg. Hundratal's nålar i rost-

fritt stål tränger genom de tunna silikonhudarna och skapar en ornamentik över

dess yta. Precis som en piercing i kroppen blir nålarna en länk mellan det som finns innanför och det som finns utanför kroppens gräns.

hello@sofiaerikssonstudio.com
Instagram: @sofiaerikssonstudio
Tel: 070 339 60 82

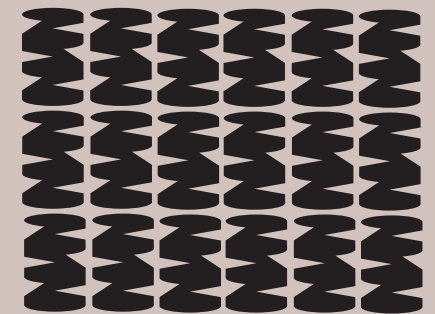

Foto:
Ellen Dynebrink

Ellen Dynebrink

SNAP

Njutning som strategi och metod
låter blicken utgå från en kvinnlig
position, en girl gaze
omförhandlar kvinnliga
objekt- och subjektspositioner
korresponderar ett slags kvinnlig
njutning
bryter ett invant beteende
en feministisk förhoppning – SNAP
börjar om på nytt.

ellendynebrink.se
edynebrink@gmail.com
Instagram: @ellen_obviously

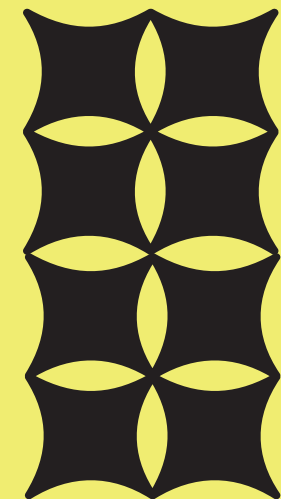

Emelie Rygfelt Wilander

Begär till textila material och tekniker. Våga visa svaga och starka sidor. Packa en resväska full med material. Bjuda in till workshops Open Craft, Queer Materialism. Viljan att skapa nyfikenhet och möten mellan människor. Strävan efter frigörelse genom minskad skam och skuld. Ge olika typer av historier plats i offentligheten. Bortanför makt-hierarkier. Tillsammans undersöka superkrafter genom samtal och skapandet av textila dräkter. Bada i textil. Njuta av olika mönster och texturer. Lägga undan idéer om estetiska värderingar. Låta den ohämmade lusten föda fram en persona. Hjälpa att ta plats i vardagen. Önskan om en gränslös värld. Artefakter och varelsers möjlighet att transformeras. Skifta användning och betydelse. Låta fantasi och lek leda in

i undersökning. Skapa möjlighet för aktörer att ta sig igenom

rädsla och motstånd. Driva liv och konstnärskap framåt.

emelierygfeltwilander.tumblr.com
emelie.rygfelt.wilander@gmail.com
Instagram: @apinkwarrior

Göra flicka
Heidi Kempes metoddelningsworkshop under residenset Interflicktion 2017. Arrangerat av Malin Eriksson och Emelie Rygfelt Wilander i samarbete med Not Quite, Kulturrådet och Mötesplats Steneby. På bilden Emelie Rygfelt Wilander och Anna Nygren. Foto: Heidi Kempe

OPEN CRAFT

OPEN CRAFT

Fotograf:
Annie Hagvil

Erik Thulén

ZAE'ELX'S GUIDE TO THE EXHIBITION OPEN CRAFT

Zae'elx's guide to the exhibition Open Craft är en visning av utställningen Open Craft. Det är också ett verk i sig som kombinerar element från olika världar. Där bland fantasy, lajv, hantverk och performance. Dessa element har alla beröringspunkter med varandra samtidigt som de är tydliga i sin särart.

Lajv och performance påminner om varandra i mer än bara form och förmåga. Lika flyktigt som performansens natur är, är lajvets. Och lika oändliga är förutsättningarna för iscensättning och utförande.

Fantasyns materialitet springer ur en liknande idé om materialets förmåga att bära mening, och i många avseenden bokstavligt talat bäras, som många hantverk.

Var och hur de skiljer sig är inte alltid greppbart men

samtidigt helt avgörande för läsningen och skillnaden.

Jag arbetar ofta utifrån ett motiv att förvränga läsningen och ifrågasätta vad som är vad och hur det värderas.

erikthulen.com
ethulen@gmail.com

Jag tänker på kvinnor, kroppar och konsthantverk

Jag tänker på kvinnor. De innan mig. Och innan min mor. De kvinnor som kunde konsten att väva, sy, virka, knyppla och sticka. De som lagade och stoppade. De som manglade lakan med handbroderade monogram. Jag tänker på kunskapen som de delade och förvaltade över generationer.

De textila tekniker som jag lärt mig genom konstskolor och hundratals högskolepoäng, men som de skaffade sig hemma genom sina mödrar, systrar och väninnor. Och visst, det kanske fanns någon man som också kunde, men honom tänker jag inte på. Jag tänker på kvinnor.

Jag tänker på kvinnor. Arga kvinnor. De som knyter näven och protesterar. Men också de som gråter av ilska. Jag tänker på kvinnor i grupp, systerskapet, kvinnor som samlats, organiserat sig. Platser för möten. Jag tänker på politiska rörelser¹ och de textila protesterna². Jag tänker på syjuntor, och jag tänker på trygga rum som förutsättning för att våga ta plats. Jag tänker på kollektivt handlande, i utåtagerande protester, men också i manglande av lakan³, i skapande av lapptäcken⁴.

Jag tänker på arbete. Jag tänker på kroppar och kroppen som verktyg⁵. Jag tänker på hur svårt det är att bryta mönster, och jag tänker på hur vi upprepar oss⁶. Jag tänker på hur långt vi kommit, och att vi borde kunnat komma ännu längre. Jag tänker på patriarkala strukturer.

Jag tänker på kvinnor. På de som *haggat*⁷. Varit för mycket i vissas ögon. Jag tänker på de som varit för mycket och de som skitit i att de varit

för mycket⁸. Jag tänker på alla som vågat. För att de måste. För någon måste ta bladet från munnen, någon måste skrika och agera. Jag älskar kvinnor som skriker, och jag älskar det extra mycket när jag själv inte orkar, när min röst inte bär.

Jag tänker på min mamma. Hon som varken kunde sy, sticka, väva, knyppla eller virka, men som kunde verbalisera och protestera. Jag tänker på hur min moders röst och mina mor- och farmödrars textila kunskap samlats i mig. Jag tänker på arv och äpplen som inte faller långt från träden. Jag tänker på vad det är som formar oss.

Jag tänker på materialets plats i samtidskonsten. Begrepp som *nymaterialism*⁹ och hur kunskap och konstnärlig praktik kan bli kategoriserat som nytt när det tar sig in i nya rum. Jag tänker på generationer av konsthantverkare och på alla erfarenheter och uttryck som den materialbaserade praktiken bär med sig. Jag tänker på enskilda manliga genier som idé och konstruktion, och på alla kvinnor som fått backa och stötta och som betalat priset med avkall på sin

egen karriär och självständighet¹⁰. Och ja, det finns kanske män som också gjort det, men idag tänker jag inte på dem. Jag tänker på kvinnorna.

Jag tänker på makten. Jag tänker på normkritiska perspektiv kopplat till görande¹¹. Jag tänker på att när de kritiska perspektiven sätts ihop så blir kraften än starkare. Jag tänker på händelseförlopp och på samhällsförändring, och hur konsthantverk kan kopplas till det.

Jag tänker att objekten är associerat med material, estetik och brukande, men att vi också läser in ideologi, politisk strategi och samhällskritik. Eftersom det hänger ihop: *hur* vi brukar saker och *varför*, och på *vem* det är som gör det.

Jag tänker på *Vems hand är det som gör?*¹² Och då tänker jag på konsthantverk i relation till klass, feminism och politisk aktivism. Jag tänker på workshops jag hållit: "Kropp, Politik och Konst-hantverk",¹³ och hur jag mött kvinnor över hela världen som enats i erfarenheter av att vara kvinna och som kanaliserat sina erfarenheter genom ett konstnärligt görande¹⁴.

Jag tänker på kulturellt kapital. Jag tänker på postkolonialism och på att tekoppen gjord av handen nära mig värderas annorlunda än koppen gjord

på en konstsamlande man i min närhet som när han såg ett textilt vävt verk *instagrammade* det med *hashtaggen knitting*, men som aldrig skulle skriva *#acrylic* om en oljemålning utan att först kolla upp om det verkligen stämde. Jag tänker på hur vi värderar kunskap. Jag tänker på materialens hierarkier.²¹

Jag tänker på vad som händer med oss när allting går så fort. Längtan efter det långsamma. Om vi hinner stanna upp. Jag tänker på begrepp som "genuint" och "äkta" och konsthantverkets roll där.²²

Jag tänker på sökandet efter det intima och viljan att komma nära. Jag tänker på fantasier och dyrkan. Besatthet. Makt. Relationer.

Jag tänker på kroppar. Jag tänker på klubbarna.²³ Kroppar som möts i mörker. Strobbljus och bas som får golven att vibrera. Rörelserna. Jag tänker på konstruktionen av de klädda kropparna. Lädret och lacken. Kedjorna. Hur identitet kommuniceras genom kläder och görandets roll i en sådan konstruktion.²⁴

av handen långt borta, i landet i söder. Jag tänker på hur privilegierad jag är.¹⁵

Jag tänker på kvinnor. Jag tänker på feminismen¹⁶. På att samlas runt en måltid, *The Dinner Party*.¹⁷ Måltiden som en ritual. Jag tänker på mat.¹⁸ Jag tänker på det dukade bordet. Jag tänker på minnen och samtal, på det vi väljer att minnas och återberätta. Jag tänker på den skapade historieskrivningen, och på vems historia det är som skrivs.¹⁹

Jag tänker på informationsflödet och dess hastighet. Sociala medier och de bilder som förmedlas.²⁰ Jag tänker

Jag tänker: "Queers read this".²⁵ Jag tänker på queera kroppars protester. Jag tänker på queerklubben som mötesplats och på möjlig organisering. Jag tänker på hur vi skapat rum för att uppleva historien och hur klubbens kläder blir en form av maskerad, där vi är klädda lika mycket som oss själva som dem som vi önskade att vi var. Jag tänker på förfesterna och alla förberedelser innan utgång och jag tänker på om det finns några paralleller mellan det kollektiva i konstruktion och val av outfit och mina mor- och farmödrars syjuntor. Jag tänker på livet som ett lapptäcke.

Jag tänker på kollektivt handlande. Och på att det alltid finns paralleller, det gäller bara att se dem. Jag tänker på det som möjligheten till förändring.²⁶

Jag tänker på familjer och på hur olika vi kan definiera vad en familj är men att lagen inte alls är lika vidsynt som familjekonstellationerna vi skapat. Jag tänker på vardag och på hur mycket jag älskar vardag och på tingen som omger mig och får mig trygg.

Jag tänker på mammor.²⁷ Textilier på vägg. En mamma som lever med en annan mamma. Jag tänker på lesbiskhet med barn i vardagen.

Jag tänker på min familj. Jag tänker på hemmet. Jag tänker på att känna sig hemma i sin kropp. Jag tänker på konsthantverk som kropp, alla referenser till kropp som jag tycker mig se.

Jag tänker på vad min kropp producerar. Objekt och reproduktion. Jag tänker på familjebildning som utgångspunkt i ett konstnärskap och jag tänker på kombinationen av familjebildning och ett aktivt konstnärskap. Jag tänker på mig själv.²⁴

Jag tänker på hur vi tilldelas kön. Hur vi förväntas vara.²⁸ Att vi kategoriseras som att det bara finns två alternativ och att en måste välja. Eller inte välja, utan att vi tilldelas och kategoriseras redan som foster. Som om kön inte var en konstruktion.²⁹

Jag tänker på barnen. Jag tänker på hur barnen på förskolan inte lär sig att säga förlåt utan att göra förlåt. Jag tänker på handlingars betydelse. Jag tänker på handlingar svåra att förlåta och jag tänker på dem som tycks oförmögna att göra förlåt.

Jag tänker på att göra om, repa upp. Eller att misslyckas, och sen misslyckas igen, men bättre.³⁰ Jag tänker att i allt skapande, i det kreativa och

utforskande, också ryms misslyckanden. Tänk om allt är ett misslyckande.

Jag tänker på slitage. Jag tänker på lagningar. Jag tänker på det som gått sönder och om vi kan få det helt igen. Jag tänker på lagningsritualer,⁵¹ på oväntade möten och hur en gör för att få mänskliga relationer att hålla.⁵²

Jag tänker på världen. På hållbarhet och de alternativ som konsthantverk möjligen kan erbjuda. Jag tänker på det långsamma och på eftertänksamhet som metod och livsstrategi. Jag tänker på er. Jag tänker: vad tänker ni på? Jag tänker att jag hoppas ni får med er något. Av den här texten eller utställningen ni ser. Något att bära med sig. Om än bara en tanke.

1. Listan över hur politik och konsthantverk hänger samman kan göras lång; för politiska rörelser i relation till keramik se exempelvis Frida Hällanders (2019) avhandling *Vems hand är det som gör?* där hon följer historiska objekt som brittiska tekoppar som agiterar för kvinnors rösträtt eller brittiska och amerikanska sockerskålar och kaffekoppar från 1800 och 1900-talet som vill motverka och avskaffa slaveriet.

2. Det finns många uttryck av textila protester, exempelvis alla demonstrationstyg genom historien. Alla fanor som människor gjort för att manifesterasina åsikter. I *Open Craft* representeras fanan av Lotta Grimborgs "False Lash". Grimborg skriver: "Den textila språkligheten intresserar mig. Jag använder textil som ett verktyg för att kommunicera, som mitt plakat. Fanor har kommit att bli min metod eftersom de redan bär på ett aktivistiskt uttryck och en kroppslig närvaro. Fanorna blir samtida budbärare och karaktärer, men de har också en historisk koppling till kvinnorättsrörelsen och arbetarrörelsen. Fanan i sig kan kan läsas som en förlängning av kroppen,

en förlängning av vad jag står för eller som en beskrivning av mina känslor. (...) Genom det textila skapandet känner jag en tillhörighet till alla kvinnor där ute. Jag möter dem i stygnen och i sömmarna, i den textila kunskapen som passerar genom generationer. Jag lappar, jag sammanför, jag pärlar, jag syr."

3. Tvättstugan är exempelvis utgångspunkten för Helena Pernows textila installation Ett rum tillägnat omsorg (2019) på Dalslands Museum 23 mars–2 juni 2019. Helena Pernow tar fasta på tvättstugan som en plats för textil omsorg, men också som en del av folkhemmet; ett rum som symboliserat idéer om kollektivet och det moderna samhället.

4. Se exempelvis Anna Nordströms textila lapptäcken med politiska konnotationer, vilket kan tolkas inkludera en samhällskritik med teman som arbete, yta och meningsfullhet.

5. I Tobias Alms arbeten blir kopplingen mellan kropp, och kropp som verktyg extra tydlig. Alm, som medverkar i *Open Craft* med "power drill" intresserar sig

för relationen mellan vissa maskiner/verktyg och den mänskliga kroppen, och vilka kopplingar denna relation har till maskulinitetsnormer. I Alms praktik återfinns också en fascination av hybriden som objekt - hur den kan få oss människor att ifrågasätta våra invanda sätt att läsa av och förstå vår omvärld och oss själva.

6. I avhandlingen *Body Acts Queer: Clothing as a performative challenge to heteronormativity* (Gunn, 2016) talar Maja Gunn om upprepadet av handlingar för att närma sig och omvärdera kön och könsuttryck manifesterat genom formgivning. Maja Gunn tar utgångspunkt från Judith Butlers (1990) idéer om kön som en konstruktion som befäst genom upprepadet.

7. För mer om haggande, se Sveriges Radios "Kritiken" (18 aug 2015) och radioessän "Att haggasig ut ur kvinnofällan" av Elin Grelsson Almestad (Sveriges Radio 26 sep 2016).

8. "Maja Gunn & Joanna Rytel: Att haggas extra tydlig. Alm, som medverkar i *Open Craft* med "power drill" intresserar sig

och att ta plats. Samtalet ägde rum på Regeringsgatan 66 i Stockholm, 3 november 2016 och ingick i en samtalsserie där Maja Gunn bjöd in olika konst- och kulturpersoner.

9. För mer om nymaterialism i samtidskonsten se utställningskatalogen *Nymaterialism/New Materialism* utgiven av Bonniers Konsthall (2018) i samband med utställningen med samma namn.

10. Se exempelvis forskningsstudien "Glass Ceilings in the Art Market" (Bocart, Gertsberg & Pownall, 2017) av Artnet Analytics och Maastricht University från 2017 undersöker könsdiskriminering inom kultursektorn och visar på diskriminering av kvinnliga konstnärer.

11. Design, konsthantverk och arkitektur som utmanar normer var temat för utställningen Norm Form på ArkDes 6 oktober 2017 - 11 februari 2018. Curator Maja Gunn, Karin Ehrnberger och Camilla Andersson

12. *Vems hand är det som gör?* är en doktorsavhandling i Konsthantverk av Frida Hällander (2019) som undersöker frågor om makt, motstånd, konst/hantverk och objekt.

13. "Body, Politics and Crafts" var en workshop av Maja Gunn och Frida Hällander under Konstfacks forskningsvecka, 4 feb. 2016

14. Maja Gunn var ansvarig för workshopen "Make and Remake: Fashion & Gender" som ägde rum i Kairo 2012, efter den arabiska våren, och en genusdesignworkshop i Hong Kong i oktober 2014, parallellt med pågående studentdemonstrationer.

15. Medvetandegörande om sina egna privilegier är utgångspunkten för Hanna af Ekströms Privilege Booth (2018), där besökarna i ett skyddat biktbas ges möjligheten att anonymt samtala om egna privilegier, och ansvar, skam och skuld som kan hänga samman med dem. Hanna af Ekström är doktorand i normkritisk design på HDK i Göteborg.

16. För ytterligare läsning om textil som feministiskt uttryck se exempelvis Cut Cloth Publication Essays www.cutcloth.co.uk/publication

17. Syftar här på Judy Chicagos feministiska verk "The Dinner Party" (1974-1979).

18. I *Open Craft* visas, och problematiseras, mat i relation till kropp i Linn Sjöstedts "Superfruit" och Karol Zarbocks "Treat".

19. Se exempelvis Matt Smith, professor i keramik på Konstfack, som i sitt konstnärliga arbete intresserar sig för hur historien visas/skrivs (och kan skrivas om) genom objekt beroende på vad och hur de visas.

20. I *Open Craft* visas Ellen Dynebrinks "SNAP". Dynebrink arbetar med att synliggöra värdehierarkier, med fokus på frågor kring kvinnlig identitet och representation. Relationen mellan det textila hantverket och kvinnokroppen undersöker hon via performativa metoder där njutning och upprepning är återkommande och där arbetet ofta tar avstamp i uttryck som är underordnade och som beskrivs som onödiga, fäfänga och överdrivna och vars förkärlek förväntas växa bort ju äldre en blir.

21. Se exempelvis Rozsika Parkers bok *The Subversive Stitch* (1984) som uppmärksammar kvinnors marginaliserade textila arbeten i relation till konstnärliga hierarkier.

22. 28 november 2018 moderade Maja Gunn ett samtal på Iaspis i Stockholm; "How craft can change the perception of an institution - How an institution can change the perceptions of craft". Medverkande var Matt Smith, professor i konsthantverk på Konstfack, Maj Sandell, chef för Gustavsbergs Konsthall och Joakim Borda-Pedreira, chef Ram Gallery i Oslo. En fråga under samtalet var varför nymaterialism och konsthantverk har sin varm just nu, och just längtan efter autenticitet kom upp som ett svar.

23. Maja Gunn arbetade tillsammans med konst- och arkitekturgruppen MYCKET i deras projekt "The Club Scene" där de arrangerade och iscensatte historiskt viktiga queerfeministiska rum i form av queerklubbar. Besökarna fick med hjälp av bl.a. kostym (vissa gjordes på plats) och smink uppleva historien med sina egna kroppar och på samma gång suddat ut gränserna mellan fiktion och verklighet. Görandet, här i form av bl.a. kostym, blir ett sätt att utforska historieskrivningar, kroppar och identitet.

24. Se exempelvis Tom Cubbins pågående forskningsprojekt *Hantverksmässig Åtra: en internationell designhistoria över manlig gay fetisch-tillverkning* analyserar konsthantverk från manliga gay läder- och fetischkulturer.

25. "Queers read this!" var ett flygblad som delades ut av Queer Nation under 1990s prideparad i New York. MYCKET, The New Beauty Council och Maja Gunn använde det som utgångspunkt för ett brandtal som hölls under performance-

verket/ karnevalen Exclude Me In under Göteborgs Internationella Konstbiennal (GIBCA) 2013.

26. I Maja Gunns doktorsavhandling *Body Acts Queer: Clothing as a performative challenge to heteronormativity* (Gunn, 2016) skriver Maja Gunn om design som en möjlighet för att uppnå förändring.

27. Se "Mammor" ur projektet Gal Pals in print (2017) av Julia Westerberg som visar lesbiskhet i vardag och familjekonstellation med barn. Verket har bl.a. visats på utställning Norm Form, curator Maja Gunn, Karin Ehrnberger, Camilla Andersson.

28. I *Open Craft* visas Yasar Aydins "My Little Joe" som ifrågasätter pojk och flickleksaker som vi blir presenterade för som barn, från den maskulina hårda Gi Joe dockan till den färggranna söta My Little Pony.

29. Maja Gunn har i sin konstnärliga forskning utgått från queerfeministisk teori, exempelvis Judith Butlers (1990) teorier om kön som en konstruktion, och hur dessa teorier kan användas som riktlinjer för ett konstnärligt arbete.

30. Citat från Samuel Becket. "Ever tried. Ever failed. No Matter. Try Again. Fail Again. Fail Better."

31. Se exempelvis Sara Henrikssons *Lagningsritual* (examensarbete vid HDK Steneby, 2018) där hon åker hem till människor och lagar kläder som människor bär. I Lee Mingweis verk *The Mending Project* (reparationsprojektet) tar besökare med sig kläder som lagas i utställningen. Verket har bl.a. visats på Venedigbiennalen (2017) och på utställningen *Nymaterialism* på Bonniers Konsthall i Stockholm (2018). Ibåda de här projekten förs ett samtal om vilka minnen och betydelser plagget bär med sig.

32. Sarah Hurtigkarls "Perfect match", som visas i *Open Craft*, blir en symbol för drömmen om den hållbara relationen.

Materiens inneboende (o)vilja eller Kryphål i regelverket eller helt enkelt: Hantverksporr

Matter itself is always already open to, or rather entangled with, the "Other." [...] the other is not just in one's skin, but in one's bones, in one's belly, in one's heart, in one's nucleus, in one's past and future. This is as true for electrons as it is for brittle stars as it is for the differentially constituted human.

Karen Barad, kvantfysiker, Meeting the Universe Halfway: Quantum Physics and the Entanglement of Matter and Meaning

I don't like the feeling of "driving" materials [...]. I desire an equal creative relationship between material and me.

Mujun Liu, samtida smyckekonstnär, intervjuad i Klimt02 (mars 2019)

Det talas om att materien har en inneboende vilja. Krukan kommer till i ett samspel mellan leran och drejaren.

Det görs kopplingar till kvantfysik. Mätningen som ett möte mellan mätaren och det uppmätta.

Eller, till och med: medvetandet som en egenskap hos själva materien.

En forskare visar en datorsimulering av två kolliderande neutronstjärnor, en av de våldsammaste händelserna i universum. De döende stjärnorna är tunga och har en obändig dragningskraft. De faller handlöst mot varandra, *de möts i en kyss*, säger forskaren, och på skärmen ser vi hur de smälter samman i en virvel, tiotusen gånger hetare än solen. Materia slits loss av gravitationen, de förenas inneslutna i ett moln av stoft. Just där, i just det ögonblicket, skapas silver och guld.

Silvret färdas genom eonerna och landar i form av en plåt i en hantverkarens händer. Silverplåten är kall mot fingertopparna. Vill det här materialet någonting? Det har redan gått igenom mycket. Bildats i en våldsamt kyss, färdats genom årmiljarderna, legat begravt djupt nere i berget, tagits upp, renats, smälts ner, tvingats in i det ena formatet efter det andra, för att till slut anta denna platta, kontrollerade form. Vad plåten uttrycker nu är att den vill bli lämnad ifred. Fortsätta sin stela, tunna existens i ostördhet.

Eller? När man tittar efter, har den inte en spänd, tilltvingad, nästan neurotisk utstrålning? Något som väntar på att förlösas?

Att mjukna, böjas, formas, bli mer kroppsligt?

Kanske. Men i plåtens fall räcker det inte med mjuka, bestämda händer och en drejskiva. Leran låter sig formas, den är mer lik händerna som bearbetar den. Metallen kräver våld. Den måste tvingas. Brännas, torteras och misshandlas. Bankas med slägga, klyvas med vassa sågblad, dras genom hål som är för trånga. Bearbetas till bristningsgränsen och sedan hettas upp tills den glöder för att atomerna ska lägga sig till rätta igen och plåten bli någorlunda mjuk och foglig. Aldrig som lera, men ändå. Foglig i mötet med en hammare, ett städ, en faff, ett tryckstål.

Vad säger det om en, att man väljer att arbeta i ett så ovilligt material, ett material man måste kva och misshandla för att få det dit man vill? Istället för ett villigt material som möter en halvvägs och samtycker till att bli en kruka?

Rummet där silverplåten ska formas (med eller mot sin vilja) är mörkt, väggarna svarta av sot och tjära. Svarvens hammarlackade yta glänser i dunklet. En rund träpatron är monterad i maskinen.

Tryckstålen sitter redo i en ställning på väggen. Robusta svarvade handtag i mörknat trä, långa kraftiga stälstänger med blankpolerad topp i varierande former och storlekar. En plåtburk med fett, som används som smörjmedel mellan plåten och tryckstålet.

Hantverkaren spänner fast silverplåten mellan patronen och mothållet, fettar in plåten och tryckstålets blanka, rundade topp.

En grov läderrem är fäst vid maskinen. Hantverkaren lägger den runt

höfterna och låser, så att hon är fastspänd vid trycksvarven. Hon trycker på knappen. Maskinen drar igång med ett dån. Hon känner vibrationerna genom kroppen. Läderremmen skär in i hullet över höfterna. Silverrondellen snurrar kring sin axel som en blänkande liten galax.

Välj en attrapp av önskad längd och dimension, i ett material av önskad hårdhetsgrad.

Montera attrappen i hållaren genom att trä den genom den elastiska ringen från insidan. Vrid attrappen så att den är riktat snett uppåt. Säkerställ att basen ligger dikt an mot underlaget och sitter stadigt.

Remmarna bör vara ordentligt spända så att utrustningen sitter stadigt på plats. Det finns flera spännen, dra åt alla. För att uppnå full kontroll över attrappen bör den fungera som en integrerad del av kroppen.

Olika material svarar på olika sätt. Rostfritt stål upplevs som kallt, men kan värmas genom att läggas i varmt vatten. Glas är naturligt halkigt och mycket hårt. Silikon har en mjuk och len yta och är töjbart. Cyberskin är ett mycket exklusivt material, så nära verklig hud som det går att komma.

Hantverkaren håller tryckstålet i ett stadigt grepp under armen, ställer sig bredbent, bakåtlutad mot spännremmen och tar spjärn mot anläggningsstödet. Med en mjuk men bestämd rörelse som utgår från höfterna pressar hon den blanka, infettade stältoppen mot den snurrande plåten. Silvret ger vika och låter sig formas. Patronen kläs i en figursydd silverdress. En berusande känsla av kontroll fortplantar sig genom stålet och trähandtaget, sprider sig genom armen, bröstet, magen...

I början ville jag att du skulle skyla dig. Vi får jobba med det.
Det var för mycket. En annan kropp som För att sätta saken i perspektiv:
liknade min egen. Vad skulle jag göra Jag hade en gång för länge sedan haft
med den? samma känsla inför en manskropp. En
Men vägen till dig måste gå förtärande åtrå och en kropp som var
genom kroppen. Jag måste lära mig. ett okänt landskap. Vad skulle jag göra
Så jag lärde mig. Jag nollställde med den?
mig. Det här är vad vi har, tänkte jag.

Applicera en tillräcklig mängd smörjmedel över hela ytan. För in attrappen ett kort stycke med en långsam, kontrollerad rörelse. Låt mottagaren styra takten till att börja med. Efter hand kan bäraren ta över kontrollen om mottagaren så önskar.

Varning: Alltför kraftfulla rörelser kan orsaka skador.

Det är väl just det som är lockande. Kraften. Faran. Kravet på kompetens. Att hänge sig åt detta, bestämma sig för att det här går, det här kan jag, och sedan inte tveka.

Att ta sig makten att göra vad som behagar en med en bit plåt. Eller med en annan människa. Att använda henne som ett material.

Ta på sig en annan roll. Möta den Andre inom sig.

Hitta kryphålen i regelverket.

Hantverkaren lossar skålen från träpatronen. Formen är rundad, till synes harmonisk, men metallen är full av spänningar. Den minns fortfarande sin föregående existens som flack plåt. För att få den att glömma måste den hettas upp den tills den glöder. Först då kan silveratomerna lägga sig till rätta och finna sig i sin nya plats.

På andra sidan kryphålet öppnar sig nya perspektiv. Att inte behöva vara "kvinnan", i förhållande till "mannen".

Att vara en människa, tillsammans med en annan människa.

Ett djur, tillsammans med ett annat djur.

I betbadet ligger skålen: en vit snäcka i ett turkost akvarium. Den längtar inte längre tillbaka till sin tillvaro som plåt. Atomerna har glömt. De minns inte den våldsamma kysen, resan genom eonerna, sitt förra, platta liv. De vilar i en ny form på botten av sin blågröna bassäng och önskar sig inget annat.

Kampsång

Vi ska kämpa, vi som glöder
vi vars händer av självsprickor blöder
Konstnär, Eldsjäl är ditt rätta namn
verkstaden din hemmahamn

De säger; – Du privilegierade konstnärssjäl
få jobba med sin hobby gjorde väl var mänska väl?
Och statliga bidrag som regnar över er
Vad i hela världen kan ni önska mer?

Vi ska svara: – Håll din tunga!
du som tror vi offrar våra unga
och gamla kroppar på annat än en yrkesbana
Du som ej vår kamp kan ana

*Varför blev du inte nåt normalt?
Plugga och få ett jobb som är betalt
som ger dig trygghet och SGI
Lån på banken, inget flummeri*

*Därför att hjärtat och händerna har samma frekvens
ingenting som syns men det hörs och känns
Vi skapar med våra kroppar och våra material
Du tror fel om du tror att det är ett val
Och vem säger att det är du som är normal?*

Det pratas om en löneklyfta
men lön det kan vi sällan lyfta
eller sluta jobba, pga alltför låg pension
Tur för oss att jobbet är vårt liv och vår passion

Vi som brinner, jobbar hårt
att få ihop det är väldigt svårt

Moms och skatt på det vi säljer
Produktionskostnaderna det mesta
sväljer

Och våra lokaler där konst produceras
ska rivas och området gentrifieras
Säljas på Hemnet och bli exempel på hur
försäljningen ökar med USPen kultur

*Varför blev du inte nåt normalt?
Plugga och få ett jobb som är betalt
som ger dig trygghet och SGI
Lån på banken, inget flummeri*

*Därför att hjärtat och händerna har
samma frekvens
ingenting som syns men det hörs
och känns
Vi skapar med våra kroppar och
våra material
Du tror fel om du tror att det är ett val
Och vem säger att det är du som är
normal?*

I samhällets tjänst vi verkar lojalt
du får mycket fast vi har det skralt
Vi fyller din omgivning med dekor och
med ande
Lär ut våra trix och bjussar med vårt
kunnande
Vi släpar, lyfter tungt och balanserar
logistik
Är kulturella kapitalister eller bara

”ett jävla freak”
Men har du tänkt på att kanske det är
våra liv
som borde betecknas med termen
normativ?

Ett kärlekens yrke som strålar från
märgen
går ut i blodet, du ser det på färgen
Skaparkraften som pulserar röd
Konsthantverk i lust och i nöd

*Varför blev du inte nåt normalt?
Plugga och få ett jobb som är betalt
som ger dig trygghet och SGI
Lån på banken, inget flummeri*

*Därför att hjärtat och händerna har
samma frekvens
ingenting som syns men det hörs
och känns
Vi skapar med våra kroppar och
våra material
Du tror fel om du tror att det är ett val
Och vem säger att det är du som är
normal?*

Konsthant- verkerskans tal

Open Craft,
Initiativtagare,
Inbjudna medskapare,
Medverkande konsthantverkare,
Utställda verk,
Kära läsare,

Tillsammans med orden gör jag här ett försök att beskriva mitt sätt att förstå konsthantverklighet som en kollektiv handling, och hur det kan förflyttas till *Annat*.

När jag konsthantverkar finner jag mig i tillstånd av rörelse och sökande genom olika slags förbindelser med rum-tid-materia.

Jag lierar mig med *Material, Tekniker, Frågeställningar, Texter, Samtal, Platser, Ögonblick* och *Metoder* för att pröva vilka brottytor som framträder och vad som tar plats däri.

Det kan förstås som om gränsen mellan oss, som beståndsdelar i en konsthantverklig företeelse, inte är tydlig. Som att vi befinner oss i ett gemensamt *innanför*. Sammanflätade.

Beroende på hur- och i vilken ordning vi ansluter till varandra blir vi till på olika sätt (ovan nämnda *nio* beståndsdelar skapar 120 960 möjliga utfall, såvida alla deltar vid varje tillfälle).

Jag *kan* få för mig att det är jag som styr oss alla i en viss riktning, mot ett särskilt mål. Kring denna fantasi vävs också skrivandets materialiteter in.

För vi är inte lika förtrogna med varandra som konsthantverket och jag.

Vår förbindelse tog för min del sin början i nyfikenhet, men övergick ganska snart i kraftmätningar, missförstånd och meningsskiljaktigheter. Kanske rentav fientlighet.

Vi skaver, gör- och gör om, kommer ingenvart. Vi förhandlar, mäter oss med varandra och försöker från var sitt håll styra det som utspelas framför oss. Och jag kämpar med att försöka förstå vilken riktning denna *andra* vill ta.

När jag vid tillfälle sträcker vapen händer det att skrivandet träder fram.

Ord börjar ta form. Ord blir omskrivna. Stycken prövas mot varandra och byter plats. Några faller bort och andra träder in. Allt medan jag ser på.

När jag ger upp något av mig själv och överger vad jag varit så kan annat ta vid. Jag berör och blir berörd över en oöverstiglig skillnad och det rubbar mig i grunden.

Skrivandet och jag är inte enskilda, oberoende existenser som agerar autonomt. Det tillstånd var och en av oss befinner sig i influerar och omvandlar oupphörligt oss tillsammans.

Så jag låter mig sträckas ut mot skrivandet. Vid varje enskilt tillfälle, vid varje specifik knutpunkt flätas vi, likt konsthantverket och jag, samman. Mina fingrar rör sig över tangentbordet och tillsammans med Orden gör Skrivandet och jag Texten.

Konsthantverkern feat.

Datorn, Texten och Måndagen
den 20 maj 2019.

Teoribakgrund

Ahmed, Sara. 2011. *Vithetens hegemoni*. Hågersten: Tankekraft Förlag.

Atkinson, Dennis. 2011. *Art, equality and learning. Pedagogies against the state*. Rotterdam: Sense Publishers.

Barad, Karen. 2007. *Meeting the Universe halfway: quantum physics and the entanglement of matter and meaning*. Durham/London: Duke University Press.

Bergstedt, Bosse (red.). 2017. *Posthumanistisk pedagogik. Teori, undervisning och forskningspraktik*. Malmö: Gleerups utbildning AB.

Deleuze, Gilles, Guattari, Félix. 2009 (1980). *A thousand plateaus: capitalism and schizophrenia*. Minneapolis: the University of Minnesota Press.

Ellsworth, Elizabeth. 2005. *Places of learning: media, architecture, pedagogy*. New York/London: Routledge.

Furumark, Anna (ed.). 2013. *Att störa homogenitet*. Lund: Nordic Academy Press. Globala målen (FN) – För hållbar utveckling, <http://www.globalamalen.se> (besökt 2019-05-17)

Nancy, Jean-Luc. 2000. *Being singular plural*. Stanford: Stanford University Press.

Pink, Sarah. 2015. *Doing sensory ethnography*. Los Angeles/London/New Delhi/Singapore/Washington DC: Sage.

Rancière, Jacques. 2011 (1987). *Den okunnige läraren: Fem lektioner om intellektuell frigörelse*. Göteborg: Glänta.

de los Reyes, Paulina, Mulinari, Diana. 2005. *Intersektionalitet*. Malmö: Liber. Todd, Sharon. 2008. Att lära av den Andre. Lund: Studentlitteratur.

Witzgall, Susanne, Stakemeier, Kerstin (red.). 2017. *Power of Material/politics of Materiality*. Zurich/Berlin: diaphanes.

ENTRÉ

S. 10

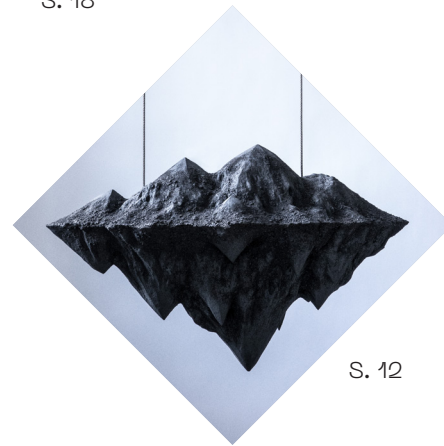
VÄXTHUS

S. 18

S. 14

S. 12

S. 20

S. 16

RUM

S. 8

RUM

S. 26

S. 28

S. 30

S. 32

S. 24

S. 22

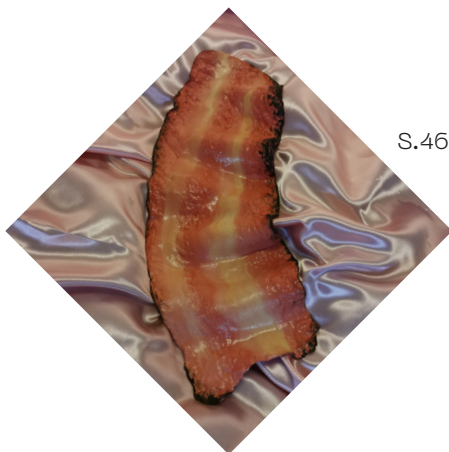

CAFÉ

S. 44

S. 38

S.46

S.36

CAFÉ

S. 40

S. 34

S.42

KUNGARUMMET

S. 62

S. 60

S. 58

S. 54

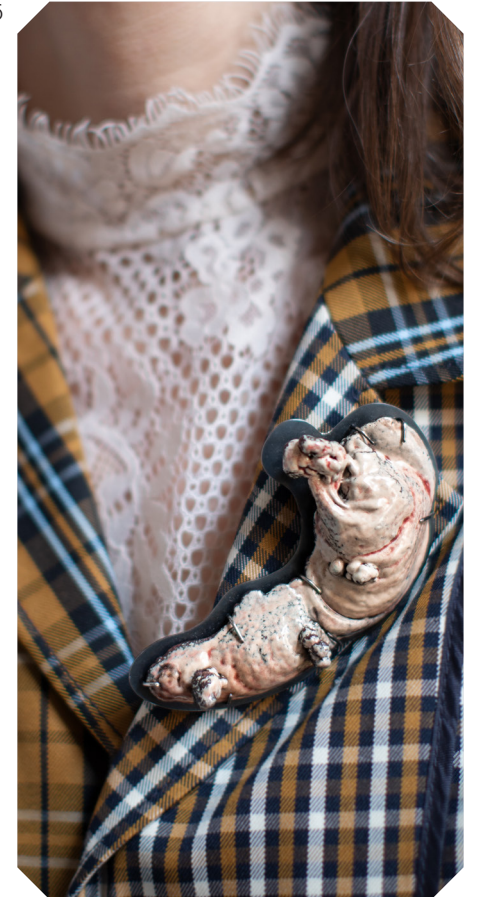

KUNGARUMMET

S. 52

S. 56

S. 50

S. 48

WORKSHOP

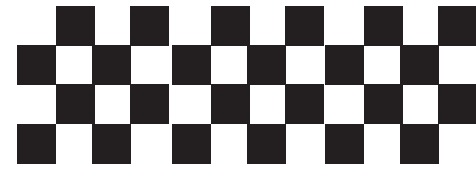

S. 64

S. 66

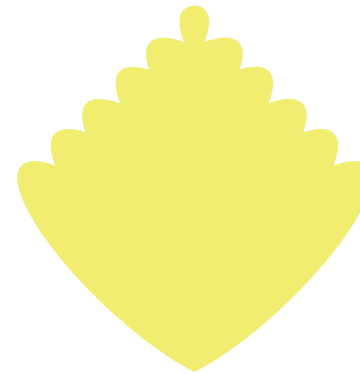

OPEN CRAFT

INSTAGRAM

@opencraft2019

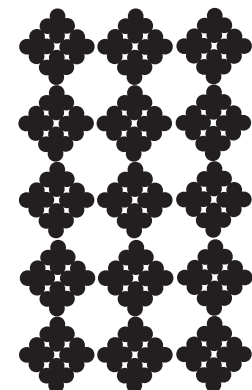

FACEBOOK

facebook.com/Open-Craft-1663670980422075/

OPENCRAFT.SE

För mer information
och kalendarium

QUEER MATERIALISM

Kolofon

TACK TILL

Sam Skogh, Hans Skogh, Ola Nilsson,
Dennis Dahlqvist, Maj Sandell, Anne
Klontz, Malin Vessby, Emma Hansen,
Anna Skog, Synnöve Gustafsson, Sara
Dunker, Axel Mimault, Open Art.

MED STÖD AV

Kulturrådet
Estrid Ericsons Stiftelse
Stadsträdgården
Stiftelsen Längmanska kulturfonden

KULTURRÅDET

Stadsträdgården
RESTAURANG • BAGERI • CAFÉ

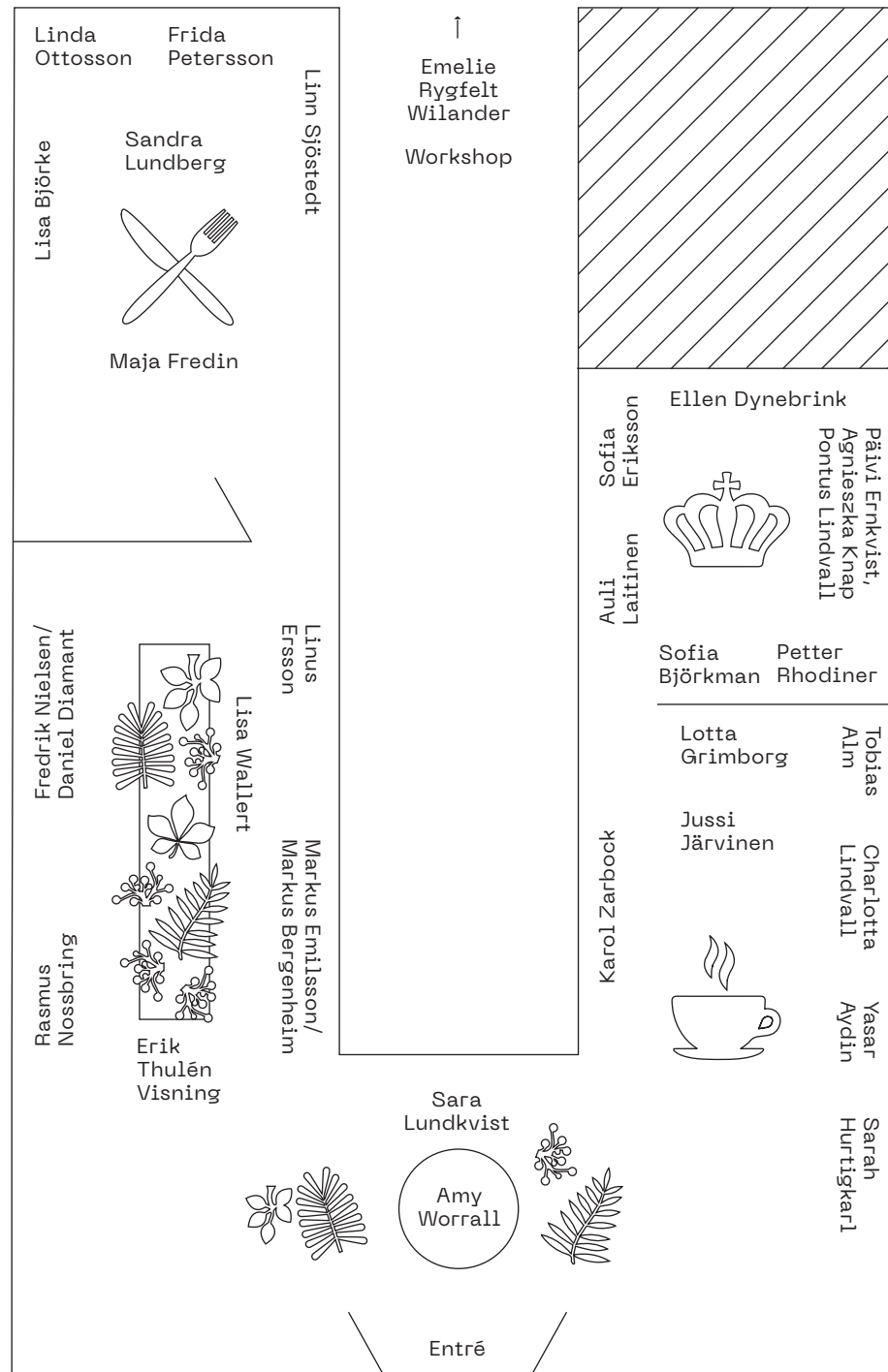
UTSTÄLLNINGSKATALOG

TEXTER: Jenny Edlund
Matilda Kästel
Maja Gunn
Sara Engberg
Nina Westman
Miro Sazdic

ANSVARIG
UTGIVARE: Matilda Kästel
Jenny Edlund
Open Craft

COPYRIGHT: Open Craft
Utställarna
Skribenterna
Fotograferna
Grafiska formgivaren

GRAFISK
FORMGIVNING: Lina Forsgren
TRYCK: Printografen AB
PAPPER: Munken Lynx Rough
300 g
Munken Lynx 100 g
TYPSSNITT: Or Lemmen Light
Or Lemmen Light
Italic
Maple Regular
Neue Machina
Regular

Open Craft "Queer Materialism" är en konsthantverksutställning som visas för första gången i Stadsträdgården, Örebro, 8 juni–1 september 2019. Den cureras av Jenny Edlund och Matilda Kästel, båda verksamma konsthantverkare (silver/glas). Genom en mängd tillfälligheter och arbete uppenbarade sig möjligheten att iscensätta utställningen på den här platsen.

30 konsthantverkare utvalda av en extern jury deltar med arbeten i en mängd olika material. Verken visas i växthusmiljön och blir på så sätt en del av den dagliga verksamheten. Förhoppningen är att så många som möjligt ska få möta ett urval av Sveriges bästa konsthantverk.

DELTAGARE

Agnieszka Knap med	Jussi Järvinen	Rasmus Nossbring
Päivi Ernkvist och	Karol Zarbock	Sandra Lundberg
Pontus Lindvall	Linda Ottosson	Sara Lundkvist
Amy Worrall	Linn Sjöstedt	Sarah Hurtigkarl
Auli Laitinen	Linus Ersson	Sofia Björkman
Charlotta Lindvall	Lisa Björke	Sofia Eriksson
Ellen Dynebrink	Lisa Wallert	Tobias Alm
Emelie Rygfelt Wilander	Lotta Grimborg	Yasar Aydin
Erik Thulén	Maja Fredin	
Fredrik Nielsen/	Markus Emilsson och	
Daniel Diamant	Markus Bergenheim	
Frida Peterson	Petter Rhodiner	

JURY

Maj Sandell, VD på Konsthantverkscentrum, Malin Vessby, chefredaktör och ansvarig utgivare på tidningen Hemslojd, Dennis Dahlqvist, konst- och designkritiker/curator samt Anne Klontz, utställningsansvarig/curator på Konstfack.

